

**Φάντασμα και Φασουλής
πρὸ τῆς θύρας τῆς Βουλῆς.**

(Εἶναι σχεδὸν μεσάνυχτα καὶ ὁ τάλας Φασουλῆς εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν περιπατεῖ μογᾶχος, ὅπότεν ἄσά προπύλαια κυττάζῃ τῆς Βουλῆς ἰσχνὸν καὶ μέγα φάντασμα βαδίζον ἀταράχως.)

Φασ. Τίς εἶσαι σύ, πελώριον καὶ σκελετωδὲς φάσμα;
μὴν εἶσαι γέννημα ψευδὲς καὶ φαντασίας πλάσμα;

(Ὁ Φασουλῆς, περίτρομος μὲ μούρη σὰν λεμόνι σιγὰ σιγὰ καὶ ἐν σιωπῇ τὸ φάντασμα σιμόνει.)

Φασ. Τίς εἶσαι σύ, ποῦ στέκεσαι πρὸ τῆς Βουλῆς ἡμῶν;
ἡ παρουσία σου αὐτὴ τί τάχα προσημάνει;
εὐδαμονίαν ἐθνικὴν ἢ νόσον καὶ λιμόν,
ἢ ὅτι πόλεμος δεινὸς ἐκ νέου μᾶς προσμένει;

Μήπως τὸ Εἰκοσόφραχτον θὰ ὑψωθῇ ἀκόμα;
μὴ ἄρα γε καὶ τέταρτον θὰ ξεφυτρώσῃ κόμμα;
μήπως ὁ σιδηρόδρομος τῶν Μύλων-Καλαμῶν
θ' ἀνάψῃ πάλιν τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοδωρῆ καὶ ἡμῶν;
μὴ νέαν διακοίνωσιν οἱ Πρεσβυταὶ θὰ γράψουν
καὶ οἱ στέλοι τῶν Δυνάμεων θὰ ἔλθουν νὰ μᾶς κάψουν;
μήπως θὰ λείψῃ τὸ ψωμί, θὰ λείψῃ τὸ σιτάρι,
μηδὲ ξερὸ θὰ βγάλῃ ἢ γῆ μηδὲ χλωρὸ χορτάρι;
μήπως κανένα κούνημα θὰ γίνῃ τῶν Βουλγάρων;
μὴ τὸν Τρικοῦπῃ ἄσῃ σαχμιὶ θὰ βάλουν ἄρον ἄρον;
μὴν εἶσαι οἰωνὸς κακὸς τοῦ τρέχοντος καιροῦ
καὶ τὸ Κορδόνι γρήγορα θὰ μᾶς ἀφήσῃ χρόνου,
ἢ μὴ τὰ βακτηρίδια τὰ νέα τοῦ νεροῦ
θὰ φέρουν ἄσῃ κοιλίας μᾶς σφοδρὸς κολικοπόνους;
Μὴ ὁ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς τὰ δόντια του θὰ τρίξῃ
καὶ τοὺς καυμένους Συριανοὺς πτωχοὺς θὰ τοὺς κηρύξῃ,
καὶ σὰν ἀρχαῖοι ἀσκηταὶ θὰ πάρουν τὰ βουναὶ
ὁ ρέκτρης Βοκοτόπουλος μὲ τὸν Τσιροπινα;

Μήπως τὸ νέον δάνειον τοῦ Σγούτα δὲν θὰ γίνη
 κι' ὁ Θεωρῆς σπαρακτικὸν θὰ φάλη ἐλεγείον,
 ἢ μὴ ρουθούνη φοιτητικὸν γερὸ δὲν θ' ἀπομείνη
 εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ ἱερὸν σφαγεῖον;
 Μὴ πάλιν μᾶς ἐπαπειλοῦν ἀνήκουστα συμβάντα;
 μήπως τὰ χαρτοπαίγνια θὰ λείβουν κι' ἡ ρολίνας;
 μὴ τὴν χαμένη μου κι' ἐγὼ θ' ἀνακαλύψω τσάντα,
 ἢ μὴ γιὰ μάννα τοῦρανοῦ θὰ τρώμε καββαλίνας;
 Εὐδαιμονίαν ἀρα γε ἢ συμφορὰν ἀγγέλλεις;
 τίς εἶσαι, πόθεν ἔργεσαι, καὶ παρ' ἡμῶν τί θέλεις;
 Φάντ. Πλησίσις νὰ σοῦ ἐπῶ πολλὰ τῶν ἀπορρήτων...
 τὰς συζητήσεις ἀφῆσε καὶ προηγεύσασθαι σίτον.
 Ἐνὸς μικροῦ βαρῆς λιμὸς ἐστὴν πόλιν θὰ ἐνοικήσῃ
 καὶ τὴν κοιλία τοῦ ὁ καθεὶς με τοῦθλο θὰ τὴν τρίψῃ,
 οἱ φοβροὶ ὅλοι θὰ κλεισθῶν κι' αὐτὸ τὸ Βουλευτή-
 οὐδὲ φωνὴ θ' ἀκούεται εἰς τὸ Χρηματιστήριον, [ριον,
 κι' ἐκ βουλιμίας κάσιγνα τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων
 θὰ τρώγουν τὰ κρανία των καθὰς τὸν Οὐγολίνος.
 Βωδὸν θὰ μείνῃ τῶν πολλῶν ρητόρων τὸ Βασίλειον...
 νεκροὶ θὰ πίπτουν πάμπολλοὶ μουτζόνοντας τὸν ἥλιον,
 καὶ τότε ὁ Πρωθυπουργὸς, ὕψων τὰς δύο χεῖρας,
 θ' ἀνοιξῆ πρὸς τοὺς Ἑλληνας τοῦ Κεντρικοῦ τὰς θύρας,
 οἱ πάντες δ' εἰς ἀσθήματος ὀρμώνοντο ὁμοῖοι
 θὰ τρώγετε τοὺς ποτικτοὺς τοῦ Κεντρικοῦ Ταμεῖου.
 Ποῦ τότε Ἰσοζύγιον καὶ ποῦ Ναπολεόνι;
 ποῦ Κατηγορητήρια καὶ ποῦ μακρὸ Κορδόνι;
 ποῦ τόσων βελτιώσεων καὶ ποῦ σχεδίων πληθῶς;...
 τὰ πάντα στάκτη καὶ καπνός, οὐδὲ ἐπὶ λίθου λίθος,

οὐδὲ λαγάνων βλάστησις, οὐδ' ἄλλη οὐδεμία,
 κι' εἰς ζῶν πάσης τάξεως λιμὸς καὶ βουλιμία.
 Τότε δὴ τὰς ὀδύμους κι' ὀλοφυρμούς καὶ θρήνοις,
 κι' ὁ λαγανάς Πρωθυπουργός, βουλιμιῶν κι' ἐκείνος,
 τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του θὰ κόψῃ πέρα πέρα
 καὶ θὰ χορτάσῃ με αὐτὰ λιμώττουσαν γαστέρα.
 Ἄλλ' ὅμως σὺ, ὦ Φασουλῆ, ποῦ πρώτος Ἑλληὼν εἶσαι
 εἰς πᾶσαν ἀποθήκην σου πολὺ σιτάρι κλείσει,
 κι' ὁπότεν ἔξαφρα ἰδῆς τὸ φάντασμα τῆς πείνας
 νὰ ἐπισκήψῃ ἀγρίον ἴστας ἱεράς Ἀθήνας,
 τὸν σίτον ὅλον σκόρπισε ἴτους λάλους Ἀθηναίους
 καθὼς ὁ σάφραν Ἰωσήφ ἴστους πάλαι Χαναναίους.
 Ἐμπρός σου ἐμφανίζομαι ἐν μέσῳ τῆς νικτὸς
 διότι σὺ μοῦ φαίνεσαι ὁ μᾶλλον ἐκλεκτός,
 ἂν δὲ ἡ πολυφίλητος κι' ἐρατινὴ σου τσάντα
 εἰς τὰ καλά καθούμενα ἐχάθη μιά γιὰ πάντα,
 ἀλλ' ὅμως σκέου, Φασουλῆ, πῶς πᾶς καλὸς παιδεύ-
 κι' ἐν ἀγαπᾷ ὁ Κύριος ἐκείνος πάντα κλέβεται. [ταί
 Σιτεβολῶν ἑκάστη σου ἄς γίνη ἀποθήκη.
 Φασ. Τίς σὺ;
 Φάντ. Τὸ φάσμα τοῦ λιμοῦ...
 Φασ. Θεέ μου, ποία φρίκη!..

(Τὸ φάντασμα ἀφανίζεται κραυγάζον εὐώμῳς
 κι' ὁ Φασουλῆς φαρδὸς πλατὺς ἀπλώνεται χαμαί.)

**Καὶ ὀλίγαι ποικιλίαι,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τὸ Ἄ σ τ ο συνελήθετε τὸ ἔτος τοῦ τοῦ πρώτου
 πραγματευθῆν περὶ πολλῶν σπουδαίων γεγονότων
 μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ μετριοπαθείας
 κι' εἰς ὅλα ἔβλεψέ βθεῖς καὶ σθένος ἀληθείας.
 Καὶ τώρα εἰσερχόμενον ἴστων δεύτερον τοῦ χρόνον
 μετὰ μεταρρυθμίσεων καὶ γλαυρῶν εἰκότων,
 καὶ δωρεὰς ὑπόχεται πολλὰς ἰδιαιτέρας
 πρὸς ὅλους τοὺς κληρόνους τῆν συνοδὸν ἐγκαίρως.
 Αὐτὸ τὸ ρόλλον, ἄξιον γενναίας συνδρομῆς,
 ὅτ' ὅσοτο ἀποκρίνεται τοῦ καθενὸς κομμορῆ,
 εἰς τοῦτο στήσιος γράφομεν ἄνιστοι κι' ἑμεῖς
 καὶ ὑπεναντιοῦται σὺχτὰ καὶ ἡ δίκη μας μοῦρη.

Τοιγὰρ ἀνείλες τιμῆς καὶ δόξης ἀτίσιος,
 κι' ἄς τρέψῃ ὄμοιο κἀννομία ποθεῖ καὶ λαχταρῆ
 εἰς τὸ ἴδιον Κατάστημα, εἰς τὴν ὁδὸν Σταθίου,
 νὰ καταλάβῃ τὴ θὰ ἢ τοιγάρω μὴ φορᾷ.

Ἐβόησε κι' ὁ Βακκάκιος, γιμῆτος μὲ μεράκι,
 ποῦ γίνε' Ἐρωτήματα ὄμοιο μαζὶ τὸν κελίῳ ..
 μετῆρασις καλλιπῆς τοῦ νέου Λυγροῦ
 καὶ κομμορῆ ἐκδοσις τοῦ τυπογράφου Φίλη.
 Τὴν ἐβόηδα τρεῖς φορὰς πολεῖται εἰς τοὺς ὄμοιους,
 διδάσκων εἰς τοὺς ἀμαθεῖς τοὺς κατὰ φῶνιν νόμοις.

Γεωργιάδης ὁ γνωστός, τοῦτικλὴν Παναγιώτης,
 ἀνὴρ δραστηριότητος καὶ μέγα πατριώτης,
 ἐσχάτως κρᾶτωρ ἴστων ἰδῶ τοῦ Τσανακλή,
 τοῦ ἐν Κἀφῶ Ἑλλῶνος καὶ πρώτου δεσμικῆ,
 ποῦ βρισκεται καὶ εἰς σπένδς μὲ τὸν Κεῖθῳ σχέσιος
 καὶ προηγεῖται δι' αὐτὸν τοιγάρω ἔα τὸν πρώτων,
 βραδία δ' ἔλαθε χρῶσθαι εἰς ὅλας τὰς Ἐβόησις
 καὶ τὰ κενὰ τοῦ ἑκαμν κεντοῦ καὶ πάντα πρότον.

Κι' ἑμεῖς εἰς γῶδων φέρων τὸν εὐγενῶν κριῶν
 πᾶς τὸ ἀρχαῖον καὶ λαμπρὸν τῶν Ἀθηνῶν κορυφῶν,
 τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Γέννη Φιλικπῆς,
 ποῦ οἱ κορυφῆς ὅτῃ στιγμή μὴ στερητοῦ φαλλίδι,
 ὅπὸ τὸ σπῆτι ἔρισταται τοῦ Χατζηκυριακοῦ,
 ὅτ' Ἰσοζύγιον ἀντιπρὸ τῶν Οἰκονομιῶν ..
 εἰς τοῦτο εἰ κἀράδης οὐκ ἔδν πᾶν τοῦ καυῶ,
 καθ' ὅλα δι' οὐ φαίνεται εἰς Ἐβροκατάδων.

Ὁ Ραμφὸς γνωστός οὐκ ἄνευ — πᾶς ὅτ' σπῆτι μου ἀνίθη,
 ὅτῃ Νεόκλιον ἀπένο — κι' ἀπὸ τοῦτο σφραγῆται
 μὲ θεοδοξίῳ Σπῆδι, — ἐπὶ ὅτ' ἰδῶ τρεῖς ὅτ' ἰδῶ,

μὲ Χημῆτον μὲ μὴ μάνρα — μὲ μετὰ ὀικοδομῆ,
 καὶ μὴ χίρα ὄμοιο ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοι μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.